САРА ДЖ. МААС

ВЕЖА СВІТАНКУ

РОМАН ІЗ ЦИКЛУ «ТРОН ЗІ СКЛА»

САРА ДЖ. МААС

Вежа світанку

Tower of Dawn

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), модель claude-opus-5, за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Tower of Dawn, Sarah J. Maas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

ЧАСТИНА ПЕРША

МІСТО БОГІВ

1

Кейол Вестфолл, колишній капітан королівської гвардії, а тепер Правиця новокоронованого короля Адарлану, відкрив для себе, що ненавидить один звук понад усі інші.

Колеса.

А точніше, їхнє торохтіння по дошках корабля, на якому він провів останні три тижні, пливучи крізь розбурхані штормами води. А тепер їхній стукіт і гуркіт по блискучих зелених мармурових підлогах і вигадливих мозаїках сяйливого палацу хагана Південного континенту в Антіці.

Не маючи іншої роботи, окрім як сидіти в кріслі на колесах, яке, як він вирішив, стало водночас його в'язницею і єдиною дорогою у світ, Кейол розглядав деталі розлогого палацу, що вивищувався на одному з незліченних пагорбів столиці. Кожен шматок каменю тут узяли з якоїсь частини могутньої імперії хагана і поклали на її честь: ті поліровані зелені підлоги, якими зараз торохтіло його крісло, витесали в каменярнях на південному заході континенту. Червоні колони, вирізьблені як могутні дерева, чиї верхні гілки розкидалися по куполах ви-

соко вгорі — усе це була одна нескінченна приймальна зала — привезли з північно-східних пустель, вишкрябаних піском.

Мозаїки, що переривали зелений мармур, склали майстри з Тіґани, ще одного з коштовних міст хагана на гористому південному краї континенту. Кожна зображувала сцену з багатого, жорстокого, славного минулого хаганату: століття, прожиті кочовим кінним народом у трависті степах східних земель континенту; появу першого хагана, воєначальника, який об'єднав розпорошені племена в завойовницьку силу, що взяла континент шматок за шматком, хитрістю і стратегічним генієм скувавши безкраю імперію; а далі — картини трьох століть по тому: хагани, що розширювали імперію, розподіляли багатства сотні територій по всіх землях, будували незліченні мости й дороги, щоб зв'язати їх, і правили величезним континентом із точністю і ясністю.

Можливо, ці мозаїки показували, яким міг би стати Адарлан, міркував Кейол, поки шепіт зібраного двору пурхав між різьбленими колонами й позолоченими куполами попереду. Тобто якби Адарланом не правила людина, підвладна королю демонів, який поклав собі перетворити цей світ на бенкет для своїх орд.

Кейол вивернув голову, щоб глянути вгору на Незрін, що з кам'яним обличчям штовхала його крісло. Лише її темні очі, які перебігали з обличчя на обличчя, з вікна на вікно, з колони на колону, виказували бодай якусь цікавість до розлогої оселі хагана.

Найкраще вбрання вони приберегли на сьогодні, і новопризначена капітанка гвардії справді була пишна у своєму багряно-золотому мундирі. Де Дорін відкопав один із мундирів, які Кейол колись носив із такою гордістю, він гадки не мав.

Спершу він хотів одягти чорне, просто тому, що колір... Йому ніколи не було затишно в кольорах, окрім червоного й золотого його королівства. Але чорне стало кольором гвардійців Еравана, заражених валґами. Вони носили ті чорні на чорному мундири, коли тероризували Ріфтхолд. Коли зганяли, катували, а потім різали його людей.

А потім розвішали їх уздовж палацових воріт гойдатися на вітрі.

Він ледве міг дивитися на антіканських гвардійців, повз яких вони проходили дорогою сюди — і на вулицях, і в самому цьому палаці — що стояли горді й насторожені, з мечами за спиною і ножами при боці. Навіть тепер він стримував бажання глянути туди, де, він знав, їх поставили в залі: саме там, де він сам розставив би своїх людей. Де він сам, безперечно, стояв би, стежачи за всім, поки прибувають посланці чужоземного королівства.

Незрін зустріла його погляд; її очі кольору ебену були холодні й немиготливі, чорне волосся до плечей гойдалося з кожним кроком. Ані сліду хвилювання не промайнуло на її гарному, серйозному обличчі. Ані натяку на те, що вони ось-ось зустрінуться з одним із наймогутніших людей світу — людиною, яка може змінити долю їхнього континенту у війні, що, безперечно, вже розгоралася в Адарлані й Террасені.

Кейол обернувся вперед, не сказавши ні слова. Стіни, колони й арки дверей мають вуха, очі й роти, попередила вона.

Саме ця думка утримувала Кейола від того, щоб смикати вбрання, на якому він урешті спинився: світло-коричневі штани, каштанові чоботи до колін, біла сорочка з найтоншого шовку, майже схована під темно-бірюзовим жакетом.

Жакет був досить простий, його ціну виказували лише тонкі латунні пряжки спереду й проблиск тонкої золотої нитки

по високому коміру та краях. Меч на шкіряному поясі не висів — відсутність цієї заспокійливої ваги була як фантомна кінцівка.

Або ноги.

Два завдання. Тут у нього було два завдання, і він досі не знав, яке з них виявиться неможливішим: переконати хагана і шістьох його ймовірних спадкоємців віддати свої чималі армії на війну проти Еравана...

Або знайти в Торре-Цесме цілителя, який зумів би знайти спосіб знову поставити його на ноги.

Щоб — подумав він із хвилею огиди — полагодити його.

Він ненавидів це слово. Майже так само, як торохтіння коліс. *Полагодити*.

Навіть якщо саме про це він збирався благати легендарних цілителів, слово все одно дряпало, змушувало нутрощі стискатися.

Він відкинув і слово, і думку, поки Незрін ішла за майже безшумною зграйкою слуг, які вели їх від доків, крізь звивисті запилюжені бруковані вулиці Антіки, аж угору похилою алеєю до куполів і тридцяти шести мінаретів самого палацу.

Смуги білої тканини — від шовку до повсті й полотна — звисали з незліченних вікон, ліхтарів і дверей. Мабуть, нещодавно помер якийсь урядовець чи далекий родич правителя, промурмотіла Незрін.

Поховальні звичаї тут були розмаїті, часто змішані з безлічі королівств і територій, якими тепер правив хаганат, але біла тканина була давнім спадком тих століть, коли народ хагана кочував степами і ховав своїх мертвих під пильним відкритим небом.

Утім, місто, яким вони їхали, зовсім не здавалося похмурим.

Люди так само поспішали у вбранні найрізноманітнішого крою, торговці так само вигукували свій товар, послушники в дерев'яних чи кам'яних храмах — кожен бог мав свою домівку в Антіці, підказала Незрін — так само кликали перехожих. І над усім цим, навіть над палацом, наглядала сяйлива вежа з блідого каменю на одному з південних пагорбів міста.

Торре. Вежа, де жили найкращі смертні цілителі світу.

Кейол намагався не дивитися на неї надто довго крізь вікна карети, хоч велетенську вежу було видно майже з кожної вулиці й під кожним кутом Антіки. Ніхто зі слуг не згадав про неї, не показав на цю владну присутність, яка, здавалося, змагалася навіть із палацом хагана.

Ні, слуги взагалі мало що казали дорогою сюди, навіть про жалобні стяги, що лопотіли на сухому вітрі. Кожен із них мовчав, чоловіки й жінки однаково, темне волосся блискуче й пряме, і кожен носив вільні штани й широкі жакети кобальтового й криваво-червоного кольору з блідо-золотою облямівкою. Наймані слуги — але нащадки рабів, якими колись володів рід хагана. Доки попередня хаганка, провидиця й бунтарка, покоління тому не заборонила рабство — одне з незліченних її покращень в імперії. Хаганка звільнила своїх рабів, але лишила їх у себе на платні — разом із їхніми дітьми. А тепер і з дітьми їхніх дітей.

Жоден із них не виглядав недогодованим чи недоплаченим, і жоден не виказав ані тіні страху, поки вони супроводжували Кейола й Незрін від корабля до палацу. Теперішній хаган, схоже, добре поводився зі слугами. Хотілося б, щоб і його ще не обраний Спадкоємець поводився так само.

На відміну від Адарлану чи Террасену, спадкоємця імперії обирав сам хаган — не порядок народження і не стать. Мати якомога більше дітей, щоб було з кого вибирати, робило цей

вибір лише трохи легшим. А суперництво між дітьми правителя... Це був майже кривавий спорт. І все для того, щоб довести батькові чи матері, хто найсильніший, наймудріший, найгідніший правити.

Закон вимагав, щоб хаган тримав запечатаний документ у непозначеній потаємній скарбниці — документ з ім'ям його чи її Спадкоємця на випадок, якщо смерть прийде раніше, ніж це оголосять офіційно. Його можна було змінити будь-коли, але створили його, щоб уникнути єдиного, чого хаганат боявся відтоді, як перший хаган зшив докупи королівства й території цього континенту: розпаду. Не від зовнішніх сил, а від війни всередині.

Той давній перший хаган був мудрий. За три сотні років хаганату не сталося жодної громадянської війни.

І поки Незрін котила його повз слуг, що завмерли в грацій-них поклонах між двома величезними колонами, поки перед ними розгорталася розкішна, багато оздоблена тронна зала з десятками людей, зібраних довкола золотого помосту, що виблискував у полуденному сонці, Кейол міркував, кого з п'яти постатей перед чоловіком на троні одного дня оберуть правити цією імперією.

Єдиним звуком був шурхіт одягу чотирьох десятків людей — він порахував їх за кілька недбалих кліпань — що вишикувалися обабіч блискучого помосту, утворивши стіну з шовку, плоті й коштовностей, справжню алею, якою Незрін його везла.

Шурхіт одягу — і торохтіння та скрип коліс. Вона змастила їх уранці, але тижні в морі далися взнаки металу. Кожне шкрябання і вереск були як нігті по каменю.

Але він тримав голову високо. Плечі назад.

Незрін спинилася на пристойній відстані від помосту — від стіни з п'яти дітей правителя, всіх у розквіті сил, чоловіків і жінок, що стояли між ними і своїм батьком.

Захист свого імператора: перший обов'язок принца чи принцеси. Найпростіший спосіб довести відданість, поборотися за те, щоб тебе назвали Спадкоємцем. І ці п'ятеро перед ними...

Кейол надав обличчю незворушного виразу і порахував знову. Лише п'ятеро.

Не шестеро, як описувала Незрін.

Але він не шукав очима в залі відсутнього брата чи сестру, вклоняючись у поясі. Він відпрацьовував цей рух знову й знову весь останній тиждень у морі, поки погода теплішала, а повітря ставало сухим і випаленим сонцем.

У кріслі це досі здавалося неприродним, але Кейол вклонився низько — аж поки не втупився у власні безвідповідні ноги, у бездоганні коричневі чоботи і стопи, яких не відчував, не міг поворухнути.

По шелесту одягу ліворуч він зрозумів, що Незрін стала поруч і теж глибоко вклонилася.

Вони протримали поклін три вдихи — стільки, як стверджувала Незрін, вимагав звичай.

Кейол використав ці три вдихи, щоб зібратися, щоб відгородитися від тягаря того, що лягло на них обох.

Колись він умів тримати незворушний спокій. Він роками служив батькові Доріна, виконував накази, навіть не кліпнувши. А до того терпів власного батька, чиї слова різали так само, як кулаки. Справжнього і нинішнього лорда Анієлле.

Лорд перед іменем Кейола тепер був глумом. Глумом і брехнею, від якої Дорін відмовився відступитися попри всі протести Кейола.

Лорд Кейол Вестфолл, Правиця короля.

Він ненавидів це. Більше, ніж звук коліс. Більше, ніж тіло, якого тепер не відчував нижче стегон, тіло, чия нерухомість досі дивувала його навіть через стільки тижнів.

Він був лордом Нічого. Лордом клятвопорушників. Лордом брехунів.

І коли Кейол випростався й зустрів розкосі очі сивого чоловіка на троні, коли обвітрена смаглява шкіра хагана зібралася зморшками в маленькій хитрій усмішці… Кейол подумав: а чи не знає хаган і цього.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/tower-of-dawn/